

עין משפט נר מצוה

קבל א ב ג ד ה מיה פ"ט
תהל' מפילין ופ"ט
הלכה מו' טושיע' יד' קימן
רפ טעף א':
קבל ו מיה טס פ"ו הל' יז
טושיע' יוד' פ"י ערה
טעף ג':
קבל ו מיה פ"ההל' מפילין
וקי"ת הל' א (תמג עשין
כט) טושיע' יוד' פ"י רפת טעני'
ט:
קבל ו מיה ט מיה טס הל'ה
טושיע' טס טעני' י:
קבל ו מיה טס הל' ב טושיע'
טס טעני' י':

שיטה מקובצת

א) פרשיותיו: סומוה:
ב) תיבת 'יתפור נתקח':
ג) כשאר תיבות: ד) כשירה
כה:

והיו הדברים האחרים אשר אנכי מוציא
ה
והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ
ח
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

והיו
אשר הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
והיו הדברים האלה אשר אנכי מוציא
ו
לחת להם כימי העשמים על הארץ

לא:

מי קאמר במשנתנו בו'. כי האי גוונא דייק צפ' בתרא דכמוצות (דף קט). גבי כל מקום שאמר רבן גמליאל רואה אני את דברי ארמון ותימה דצפ' כירה (שבת דף לט:). גבי כל מקום שאחא מואל שנים מולקיס ואחד מכריע הלכה כדברי המכריע חוץ מקולי מטלגיות וקא פריך אימא ה"מ צמתיתין אבל צברימא לא ויש לומר כיון דאמר חוץ מקולי מטלגיות שהיא משנה היו כאלו פירש צמתיתינו ^א ומיהו קשה צמני כללות דצפ' מי שהוליאווה (עירובין מו:). דקאמר רבי מאיר ורבי יהודה הלכה כר' יהודה ר' יהודה ור' יוסי הלכה כר' יוסי אמרי ^ב ס"ד האי גמי מילי צמתני אבל צברימא לא אע"ג דלא קאמר צמתיתנו ושמא שאני התם דלא קאמר כל מקום. מ"ר: **הא דאפיצין** הא דרא אפיצין. משמע דס"ת כשר בלא אפיצין והקשה ר"מ מהא דאמרי פרק המוילא יין (שבת דף עט: ועט: גבי ס"ת על הגיול ועל הדוכסוטוס כשירה משמע אבל דיפתרא דמליח וקמתי ולא עפיצין לא ^א (מיקריא ספר) וצפ' שני דסוטה (דף יא). אמרי אין כותבין פרשת סוטה לא על הלוח ולא על הנייר ולא על הדפתרא אלא על המגילה שנה' כספר וכ"ש ס"ת דנקרא ספר טפי ^א כדאמרי צמס' סופרים אין כותבין לא על הנייר ולא על הדפתרא ומיהו מחוק לא גרס דהא צפרק המוילא יין (שבת דף עט:). קמני על הנייר ועל המטלית פסולה ולא קמני מחוק ועוד קשה היאך אנו כותבין ס"ת על הקלפים שלנו הא אינם מנופלין וכן גיטין אלו כותבין בקלפין שלנו וצפ' ^ב [שני] דגמין (דף יט). משמע דווקא כדאפיצין כותבין אבל לא אפיצין לא דיכול להודיין ומפרש ר"מ דמיקון שלנו חשיב כאפיצין מדע דהא קמן דאין יכול להודיין והא דמשמע צמיתין בלא אפיצין יכול להודיין היינו בקלפים שלהם שהיו עושים בהם מיקון של עיפון

דקודם עיפון יכול להודיין ונקרא דיפתרא ופסול ומדע שגם צמיתים כותבין שטרות בקלף שאינו מעופץ כדאמרי צפ' שני דגיטין (שם) כתבו צמני טריא ועפאל כשר ומוקי לה בבלא אפיצין ומיהו איכא לאוקומי צמיי של עשבים דלא מיתקני ליה צעפליס כמו שפי' שם צקונטרס גבי מיישין שמא צמני מילין כתבו א"י צעדי מסירה ורבי אלעזר. מ"ר: **עשאה** בשרה. מכלן משמע הא דתניא צפ' הצונה (שבת דף קא:). כתבה כשירה או שכתב השירה כיואל זה או שכתב שלא צדיו או שכתב האוכרות צוהב הרי אלו יגמו צמס' מיירי דהא מוקמינא לה האל צמס' ומימה דצפ' כל כתבי (שבת דף קטו:). בתחילתו תניא אין צין ספרים למגילה אלא ספרים נכתבין בכל לשון ומגילה עד שמהא כתובה אשורית על הספר וצדיו ומיקין לה רב אשי בשאר ספרים ור' יהודה ומרגוס שכתבו מקרא וכתב עברי אינו מטומא את הדיים עד שיכתבו צכתב אשורית על הספר וצדיו ומיקין לה רב אשי בשאר ספרים ור' יהודה היא אלמא שאר ספרים צעני דיו ולא אשכחן דפליגי עליה דרבי יהודה אלא לגבי הא דשרי בכל לשון אבל צדיו לא אשכחן דפליגי ונראה לפרש דהיא דכל כתבי לענין להציל מפני הדליקה דווקא מיירי ולא לענין לקרות בהם ולפי שיש בהן אוכרות מציילין אותן אע"פ שלא נכתבו כהלכתן אבל מגילה עד שמהא כתובה כהלכתה מדע דצעדי דריש גלותא התם לענין הנלה אבל הא לא מיציעיא ליה אם ניתנו ליקרות בהם או לא וא"ת תיקשי ^א הך צרימא לרב הונא דאמר צריש גמרא דכל כתבי (שבת דף קטו:). היו כתובין מרגוס וכלל לשון אין מציילין למ"ד אין ניתנין לקרות בהן ויש לומר דהאמר התם תנאי היא: **שרא** יעשנה כונב. כעין שפירש צקונטרס כאן יש לפרש הא דאמר צצבא בתרא (דף ד:). גבי כרס סמיס כנגד סמיס ואחד יואל זנב שאחד צבורות סמיס ולא כנגד אירי צצין שמי השורות סמיס סמיס. מ"ר: **ועושה** פרשיותיה בתומות. קלת קשה דנקט לשון צרים ואין שם כי אם פרשה אחת ושמה משום על הארץ דצסוף שיטה אע"פ שאין כמות כלום ^א אח"כ. מ"ר: **רבי שמעון** בן אצעור אוצר ר"מ היה בותבה ע"ה הדוכסוטוס. משמע דתלמידו של ר"מ היה שאמר דברים הרבה משמו בשאר מקומות כדאשכחן נמי לעיל (ל:). דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על ^א הנייר ולא על המחך וכן צפ"ק דקדושין (דף כד:). גמרא ובלבד שיהא הכסף משל אחרים דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אשה פודה מעשר שני בלא חומש ומימה דצפ' המוילא יין (שבת דף עט:). כמות בכל הספרים אמר רבי שמעון מאיר היה כותבה על הקלף ^א מפני שהימה משתמרת משמע שהיה חצירו דקאמר מאיר ולא קאמר ר"מ ושמה טעות סופר יש בכל הספרים ואי הוא אמרי' דתרי רשב"א הוא ניהא ומיתרלא צהי פירכא אחריתי דהבא קמני אדוכסוטוס והתם תני אקלף והיה נראה לומר דתרי תנאי אליבא דר"מ אבל אי אפשר לומר כן דצפ' מרובה (צ"ק דף עט:). גבי מכרה חוץ מגזוומיה משני תרי תנאי אליבא דרשב"א ולא משני דתרי היו ומיהו יש לדחוק משום דנהו דאפליגי עליה בחדא אפליגי עליה בחדא צרימא ויש לתרץ דעל הדוכסוטוס דקמני הכא היינו אף הדוכסוטוס כדמפרשין נמי אף פתוחות וכ"ש נמי אקלף דמשמיר ולפי מה שר"ל צמון דדוכסוטוס דווקא ולא קלף היו מימה דלמר דדוכסוטוס עדיף למוזח ולמר קלף עדיף. מ"ר: ועושה

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

מי קאמר במשנתנו. דמשמע משנה ולא צרימא: **קרע הכא צמני שטיין**. אס נתקרע גילון של ספר תורה ונכנס הקרע צמני שטיין צמון הכתב יתפור: **בשלא אל יתפור**. אלא יסלק את הידיעה: **עטיקא**. קלף יסן מייגיא קריעה: **אפילן**. היו שחור כעמיקא. **אפילן** מתוקן הקלף צעפלין שקורין גל"ש:

מי קאמר במשנתנו ^א כל מקום ששנה קאמר אמר רב ^ב ועירא אמר רב הננאל אמר רב קרע הבא ^א בשני שטיין יתפור בשלש אל יתפור א"ל רבה זומי לרב אשי הכי אמר רבי ירמיה מדיפתי משמיה דרבא הא דאמרינן בשלש אל יתפור לא אמרן ולא בעתיקתא אבל ^ב הדרתא לית לן בה ולא עתיקתא עתיקתא ממש ולא הדרתא הדרתא ממש אלא ^א הא דלא אפיצין הא דאפיצין וה"מ דבגדין אבל בגרדין לא בעי רב יהודה בר אבא בין דף לדף בין שיטה לשיטה מאי ה"תיקו אמר ר' ועירי אמר רב הננאל אמר רב מוזהר שכתבה שתיים שתיים כשרה איבעיא להו שתיים ושלוש ואחת מהו אמר רב נחמן בר יצחק כל שכן שעשאה כשירה מיתובי ^א עשאה כשירה או שירה כמותה פסולה כי תניא הדיא רבס"ת אתמר נמי אמר רבה בר בר חנה אמר רבי יוחנן ואמרי לה אמר רב אחא בר בר חנה אמר רבי יוחנן ומוזהר שעשאה שתיים ושלוש ואחת כשרה ובלבד שלא יעשנה כקובה ובלבד שלא יעשנה כונב אמר רב חסדא ^א על הארץ בשיטה אחרונה א"ד בסוף שיטה ואיבא דאמרי ^א בתחלת שיטה מ"ד בסוף שיטה י כגובה שמים על הארץ ומ"ד בתחילת שיטה כי היכי דמרחקא שמים מארץ **א"א חלבו** חיונא ליה לרב הונא דברך לה מאחד כלפי שמעו ועושה פרשיותיה ^א צתומות מיתובי אמר רשב"א ר"מ היה כותבה על דוכסוטוס כמין דף ועושה

מאחד כלפי שמע שראש השורה שמע ישראל וסופה יי' אחד והתחיל לכופלה מאחד וקיפל וצא עד שמהא כתובה קלף ^א שלא נקלף: **כמין דף**. כמין עמוד בצנפרים ארוכה וקצרה: אמרתי

מכלן משמע הא דתניא צפ' הצונה (שבת דף קא:). כתבה כשירה או שכתב השירה כיואל זה או שכתב שלא צדיו או שכתב האוכרות צוהב הרי אלו יגמו צמס' מיירי דהא מוקמינא לה האל צמס' ומימה דצפ' כל כתבי (שבת דף קטו:). בתחילתו תניא אין צין ספרים למגילה אלא ספרים נכתבין בכל לשון ומגילה עד שמהא כתובה אשורית על הספר וצדיו ומיקין לה רב אשי בשאר ספרים ור' יהודה ומרגוס שכתבו מקרא וכתב עברי אינו מטומא את הדיים עד שיכתבו צכתב אשורית על הספר וצדיו ומיקין לה רב אשי בשאר ספרים ור' יהודה היא אלמא שאר ספרים צעני דיו ולא אשכחן דפליגי עליה דרבי יהודה אלא לגבי הא דשרי בכל לשון אבל צדיו לא אשכחן דפליגי ונראה לפרש דהיא דכל כתבי לענין להציל מפני הדליקה דווקא מיירי ולא לענין לקרות בהם ולפי שיש בהן אוכרות מציילין אותן אע"פ שלא נכתבו כהלכתן אבל מגילה עד שמהא כתובה כהלכתה מדע דצעדי דריש גלותא התם לענין הנלה אבל הא לא מיציעיא ליה אם ניתנו ליקרות בהם או לא וא"ת תיקשי ^א הך צרימא לרב הונא דאמר צריש גמרא דכל כתבי (שבת דף קטו:). היו כתובין מרגוס וכלל לשון אין מציילין למ"ד אין ניתנין לקרות בהן ויש לומר דהאמר התם תנאי היא: **שרא** יעשנה כונב. כעין שפירש צקונטרס כאן יש לפרש הא דאמר צצבא בתרא (דף ד:). גבי כרס סמיס כנגד סמיס ואחד יואל זנב שאחד צבורות סמיס ולא כנגד אירי צצין שמי השורות סמיס סמיס. מ"ר: **ועושה** פרשיותיה בתומות. קלת קשה דנקט לשון צרים ואין שם כי אם פרשה אחת ושמה משום על הארץ דצסוף שיטה אע"פ שאין כמות כלום ^א אח"כ. מ"ר: **רבי שמעון** בן אצעור אוצר ר"מ היה בותבה ע"ה הדוכסוטוס. משמע דתלמידו של ר"מ היה שאמר דברים הרבה משמו בשאר מקומות כדאשכחן נמי לעיל (ל:). דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אין כותבין את השם לא על ^א הנייר ולא על המחך וכן צפ"ק דקדושין (דף כד:). גמרא ובלבד שיהא הכסף משל אחרים דקאמר ר"ש בן אלעזר משום ר"מ אשה פודה מעשר שני בלא חומש ומימה דצפ' המוילא יין (שבת דף עט:). כמות בכל הספרים אמר רבי שמעון מאיר היה כותבה על הקלף ^א מפני שהימה משתמרת משמע שהיה חצירו דקאמר מאיר ולא קאמר ר"מ ושמה טעות סופר יש בכל הספרים ואי הוא אמרי' דתרי רשב"א הוא ניהא ומיתרלא צהי פירכא אחריתי דהבא קמני אדוכסוטוס והתם תני אקלף והיה נראה לומר דתרי תנאי אליבא דר"מ אבל אי אפשר לומר כן דצפ' מרובה (צ"ק דף עט:). גבי מכרה חוץ מגזוומיה משני תרי תנאי אליבא דרשב"א ולא משני דתרי היו ומיהו יש לדחוק משום דנהו דאפליגי עליה בחדא אפליגי עליה בחדא צרימא ויש לתרץ דעל הדוכסוטוס דקמני הכא היינו אף הדוכסוטוס כדמפרשין נמי אף פתוחות וכ"ש נמי אקלף דמשמיר ולפי מה שר"ל צמון דדוכסוטוס דווקא ולא קלף היו מימה דלמר דדוכסוטוס עדיף למוזח ולמר קלף עדיף. מ"ר: ועושה

מסורת הש"ס

א) וברטות יע. וכו'. ב) כפ"י
ועירי. ג) וצבת תנ: ד) וימי'
מוס' שבת מ. ד"ה דלמלאן,
ה) שם מו: ז: י) וימי' שני.
י"א) וימי' שני. י"ב) וימי'
במסכת טו. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי'
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי'
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי'
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז) וימי' שני.
י"ח) וימי' שני. י"ט) וימי' שני.
כ) וימי' שני. ל) וימי' שני.
מ) וימי' שני. נ) וימי' שני.
ס) וימי' שני. ע) וימי' שני.
פ) וימי' שני. צ) וימי' שני.
ק) וימי' שני. ר) וימי' שני.
ש) וימי' שני. ט) וימי' שני.
י) וימי' שני. י"א) וימי' שני.
י"ב) וימי' שני. י"ג) וימי' שני.
י"ד) וימי' שני. י"ה) וימי' שני.
י"ו) וימי' שני. י"ז

עין משפט נר מצוה

קפב א מיי פ"א מהל' תפילין וסי' הל' יב סגנ עשין כה טושי"ע ארי"ט סי' לב סעי' ו'.

קפב ב מיי' ע"ש ופי"ה הלכה ג' טושי"ע יור"ד סי' רפח טע"ז ח'.

קפב ג מיי' פ"א ע"ש הלכה יב'.

קפב ד מיי' פ"י ע"ש הל'ו' טושי"ע יור"ד סי' רפח טע"ז ח'.

ה גמיי' פ"ה ע"ש הלכה ג עכ"פ ט"ז.

קפבו ו מיי' פ"ה מהל' תפילין וסי' הל'ט (מגנ עשין כז) טושי"ע יור"ד סי' רפח טע"ז ח'.

קפבו ז מיי' פ"י ע"ש הל"י"ב מגנ עשין כז טושי"ע ע"ש סעי' ז'.

שיטת מובחר

א ר' אחא. כפישא בשום רבי יהודה ברבי חנינא: ב יעקב חיבה עקיבא נחמק: ג לרב הונא דרף כדא אריעא ואנח עליה ס"ת קסבר אסור ודשאר נחמק: ד חיבת מי"ט בשעריך בעיני נחמק: ה דרף כדא: ו על המטה ויהי: ז ליער בכל מלכותו: ח דרולכא. כד' שירטוטו הדוני לעיני וחתרו וכן הגדוין חס' אחרות: ט ובה שגוהין לכתוב בארות: ין מסני. י"ט אסורין לעיל דלא בני שרטוט ודפי' שלא דקדק בחסירות ויחירות דכתיב וכתבם חתיבה תהא ויחירות נמי אמרינן לעיל בס"ת אבל ויחירות לית לן נחמק: יא דרף כדא: יב על ס"ת אלא ה"ג אחא חתיב מספר והוינו מספר דכתיב בני סוטה וד"ו אמרין פ"ב דסוטה גבי מניח פ"ב חתבה אגרת פסולה שואמר בספר ולעיני חסירות ויחירות יליף לה מסיטה. חס' אחרות: יג הזה ליה למימר הכי כל העשויה שלא חתבה. ונאי שנה הוא דנקט יחא לישנא דסכת טפ' מבבל שאר פסולין ויחית אבל נחמק: יד ראשי. י"ה שאינה קבועה (בסוף בחרן) הפך:

לב:

הא מורדיין עושין והא בעיא שרטוט. ואי"ת דילמא צמשרטטי וי"ל דלא היו רגילין לשרטט ספר תורה ותפילין כיון דלא צעו שרטוט דלאמרינן צירושלמי צפ"ק דשנת כל הפטור מן הדצר ועושהו נקרא הדיטו וכסדר רב עמרם מצינו והא דלאמרינן צפפ"ק דמגילה (דף טז:) דברי שלום ואמת מלמד שזריכה שרטוט כאמיתה של תורה לא כמו שפירש שם צוקיטרס דמייירי צב"ת ממש אלא צמוחה קאמר שהיא אמיתה של תורה שיש צה מלכות שמים וכדמוכה הכל דמוחה דמנקראת ספר דחדשינין התם א' כפירוש הקונטרס היה לו לדרוש דמנקראת ספר דחדשינין התם א' דגש' אחריתי מדנקראת ספר ומייהו י"ל דאי מדנקראת ספר הוה ליה לאשכוחי מד עיינאל דלא ליצעי שרטוט כיון דנקראת כמו קן איגרת דלאמרינן נמי (מגילה דף י"ט.) לענין תפירה דלא לריך לתופרה כולה בגדינן וצירושלמי משמע כפירוש הקונטרס דמספר תורה עממה יליף דקאמר התם נאמר כאן דברי שלום ואמת ונאמר רבינן אמר דס"ת ואל ממוכר מה להלן לריך שרטוט אף כאן לריך שרטוט משמע דליירי בכל המורה כולה דאלל המורה כולה כתיבא קרא ונאמר רבינו תם דס"ת צעי שרטוט משום (שמות טו) זה אלי ואנוהו אבל תפילין דמכוסין צעור לא צעו שרטוט דלא שייך צעור נוי וקלת מימיה דצסמון ילפינן מוזה ממס"ת צג"ט כתיבה כתיבה לענין כתיבת אגרת ואמאי לא ילפינן מינה ס"ת ממוחה לענין שירטוט וכו"ת לענין כתיבה לא ילפינן הא לקמן א' צעי למילף לענין כתיבה על האצנים והוא דלאמרינן צמסכת סופריים (פ"א) מסרגלין צקניס וצותנין צדיו עוד נמי אמרינן התם דכל יריעה שאינה מסורגלת פסולה משס אין ראייה ה' דלילמא צשרטוט ענין אירי א' דאי אפשר לכתוב שלש מיצות או ארבע צלא שרטוט דכתיבא צפ"ק דגיטין (דף ו:) אבל שרטוט

הקומץ רבה פרק שלישי מנחות

דאס כתנן דאדוכסוסטוס פסול אבל מוזהה אלקף שפיר דמי: **והא צעיא שרטוט**. כדמפרש לקמן וצמפילין לל אשכמן דצעי שרטוט: **מגריס גריסין**. רטוטיס הא צפי כל אדס ואין טועינן צהס הילכך אין לריך להעתיקס מספר אחר: ה' א' **כדא דארעא**. כפה כד על הארץ: **והניח ס"ס עליו**. לפי שהיה ס"ת

מונח על ו' ראשה והיה רוצה לישב על המיטה: **ונדמה לו**. מרוב צנור כמי שהכישו נחש: **על גבי קרקע**. היה ס"ת מושך דאיכא ציוונא יתירא לכך נצטער: **כפצה איגרת**. צלא שרטוט ולא דקדק צמסרות ויתרות כאגרת צעלמא: **כפינה כפינה**. וכתתבס על מזוזות א' וכתב לה ספר כרימות א' אי נמי כתוב זאת וזכרו צבספר ל' ונמי כפיה צמוחה: **הדלג**. מן המזיקים שאין הצית משתמר צה עד שקצענה צנורת הפתח כהילכתה: **היו עושין צפונדקוסיין כן**. פונדק היינו צית שלנין צו עובדי דרכים צדכן ואין מייצין צמוחה דלאו לירית קצב הוא דכתיבא לקמן צהתכלא' הדך צפונדקי צאריך ישראל כל שלשים יום פטור מן המוזה ושל צית מונחין המך כשהיו מהלכס צדכן נושאין מזוזות עממס ומוליין אותן צפונדק מתקל עד הצקר זכר למוחה לפי צלא היו דריין לעולס דירית קצב אלא הולך הוה מעיר לעיר ו' צמלכותו: **צמור חלל הפסעדי** ולא מצחון: **פשיטא צשערדין כתיב**. דהיינו מקוס סגירת השער: צטפח

פסולה ז' מ"ט בשעריך בעינין אחר הדלת סכנה ואין בה מצוה של בית מונבו המלך היו עושין בפונדקותיהן כן זכר למוזוזה ואמר רב יהודה אמר שמואל י מצוה להניחה בתוך חללו של פתח פשיטא בשעריך אמר רחמנא ס"ד אמינא הואיל ואמר רבא א' מצוה להניחה בטפח

א' וממא אמר שוהגין לכתוב צאגרות שלומיס ארבע וממש מיצות מן הפסוק צלא שרטוט משום דלא אסרו אלא דוקא שכותב הפסוק לדרשא כי הוא עוצדא דרבי אצימר דגיטין אכל מה שדאס כותב צאגרת מן הפסוק דצנר לחות א' שרי צלא שרטוט ומייה משמע צירושלמי דאסור צכל ענין שאפי' צאגרת שלומיס היו מהפכים הפסוק ולא היו כותבים אותו ככתבו דקאמרינן צפ"ג דמגילה מהו א' מיכתב תרמינ תלת מילין מן הפסוק מר עוקבא שלה א' לריש גלותא דהוה דמיך וקאי צוימרי ישראל אל משמע (ישאל אל) צנמיס [אלן] גיל וחולק על הש"ס שלנו דקאמר צגיטין (דף א.) א' ב' דשירטט וכתב ליה רבי זעירא כתב ולא זכר יואש המלך ולא כתב כדכתיב המלך יואש רבי ירמיה שלה כתב לרבי יודן לשנוא את אהוביך ולאהוב את שונאיך שלה רבי אבהו א' אבל תמר תמרוריס צממרוריה היא עומדת וצקשנו למתקה ולשוא דרף צרוף (ירמיה ו) רבי מנא שלה כתב לרבי אשעיא צר שמאי א' ראשיתך מנער היה ואחריתך מאלד משגאל (איצו ח) א' מ"ר: **אסור** א"שכב ע"ג גבי משה שכפר תורה מונח ע"יה. צירושלמי צפרק מי שמנו אמרינן מיצה שהיא מליאה ספריס נותנה לראש המטה ואינו נותנה למרגלות המטה רבי אצין צשס רב הונא והוא שמהא מטה גבוהה עשרה טפחים ולא יהו א' רגלי המטה נוגעין צתיצה עוד קאמר לא ישצ אדס על גבי ספסל ספ"ת מונח עליה ומעשה צרבי אליעזר כו' אס היה תמן על גבי דבר אחר מותר עד כמה רבי אצא צשס רב הונא טפח רבי ירמיה צשס רבי יואל כל שהא: **דאמר** רבה בר בר חנה אמ"ר יוחנן מורה א"שכב ע"ג גבי משה שפ"ת מונח ע"יה. נראה דהלכה כר' יוחנן לגבי רב הונא דאפי' לגביה רב צביה הלכה כמותו דלאמר א' (צינה ד.) ותלמידי דרב הונא לא כצרי כוומיה דצעי לאותובי ס"ת אצורייה צפ' צתרא דמועד קטן (דף כה.) מ"ר:

כתבה אגרת פסודה מ"ט אחיא חתיבה כתיבה מספר. פירש צוקיטרס איגרת צלא שרטוט וקשה דלעיל אמרינן שרטוט של מוזה הלכה למשה מסיני א' והכא יליף כתיבה כתיבה ומפרש ר"ת אגרת מקרא ולא מסורת צלא דקדק צמסירות ויתירות אלא כאגרת צעלמא והא דיליף כתיבה כתיבה לא כמו שפירש צוקיטרס מוכתב לה ספר כרימות דכמה חסירות ויתירות יש צגט דיתיהוויין דיתיאצייין חמשה חמשה יודין וגם חסירות כגון למהך א' ושרטוט נמי אשכחן דצעי צגט ועוד מספר הכתוב צגט לאו למעוטי אגרת דלספירת דצריס הוא דאתא דלאמרינן צגיטין (דף כא:) ומייה צפרק שני דגיטין (דף כ:) דלאמרינן דספר דגט אתא למעוטי שניס וג' ספריס וה"ה דנמעט נמי כתבו אגרת כמו צפרק שני דסוטה (דף ח:) דדרשינן צרווייהו מספר ועוד יש לפרש דיליף הכא מסוטה דממעטינן צפרק שני דסוטה כתבה איגרת מדכתיב צספר וצפירוש הקונטרס לשון אחר דיליף מכתוב זאת וזכרו וז"ע אמאי לא ילפינן ליה גט כתיבה כתיבה דליפסול צכתי (אף) מדכתיב ציה ספר ואין לפרש אגרת ר"ל צעמודיס קצריס שאינס רחציס כג' פעמיס למשפחותיכס דלאמר לעיל (דף ג.) ולא ירצה דצדין שגראה כאגרת דלא חתא מוזה לעיל מוזה שעשאה שמיס שלש ואחת כתיבה ואע"פ שפירשמי שגריך לנדקדק צמסירות ויתירות אין להקשות מהא דתנן צפרק השואל (צ"מ דף קא:) דמשכיר חייב צכל דבר שהוא מעשה אומן ומשמע צגמרא דשוכר חייב צמוחה לחותב הדך היא דתסם לא מייירי אלא צצניייה הצית ומקום מוזה נמי דהוי על השוכר דלאמר התם משום דלא מעשה אומן הוא דאיפשר צגוצמא דקניא היינו מעשה א' שהוא צגוף הצית עגמו. מ"ר: **סכנה** ואין בה מצוה. פי' צוקיטרס כיון דעשאה צלא כהילכתה אין הצית משתמר מפני המזיקין וקשה לרבינו תם דא"כ הו"ל יא' למימר הכי א' אבל העשויה צלא כהילכתה ונראה דתלחה צמקל נוקף צה ראשו דלאו אדעמיה וכן אחורי דגלת רגילה לזוית צולטת ומכא צה ראשו יא' והא דלאמר צפ' השואל (צ"מ ד' קב.) אפשר צגוצמא דקניא ופירש שם צוקיטרס דתלי ליה צגוצמא דקניא חלול לא תלי ממש קאמר. מ"ר: כתבה

מסורת הש"ס

א גי' הש"ס והש"א א' מוסף רק חיתת מצפיק קודם חיתת הא מורדין. ב צ"ל יעקב. ג מגילה י"ד. ד מייך כ"ה. (ותס' אחת רב תחפילין.) ה דצעי למכתב אפוריא. צ"ק. ו מפי' סופריס פ"ג הי"ג. ז (1) חספתא מגילה פ"ג הי"ח. ח [לקמן לג"ג: ט] כ"ה אארעא ספה כר כ"ו צ"ק. י' (דצריס ו'.) ט' ודצריס ד'.) ז' דצעי למכתב אפוריא. ט"ק. ח' (שמות ז'.) ט' דף מד. ט' ודצריס ו'.) ס' קבלת על מנחת שמים. ט"ק. י' דף י"א. י' (ג'.) י' ד' דלאדור לכתוב צ"ק. ק' על פי שיטה ושיטה אשפר ללא צפי ותה שטיהנין כ"ו צ"ק. ר' לשמוי שרי. צ"ק. ט' למכתב. צ"ק. ט' כתב לריש גלותא דהוה קאי והמין צומרא. צ"ק. ט' וכו"ה צירושלמי. ט' אבל ממוריס צממרוריה כ"ו צ"ק. א' ק' הוא הי"י עט' ראשיתן מנעיר מאלד שגאל אחריתך ד' ונ"ן מוסף בעינין ו' ד"ה ר' ילמך ותוס' פ"טס ח' ד"ה כתבו. ט' גרסת רש"י חלה, ו' צגציון ועוד דלף צלמדי כ"ו צ"ק. י' שרטוט נמי לא אשכחן. צ"ק. ט' שי"א מ"א וכן צ"ק ותהש"ק חולק. ט' שי"א שאינן. י' צ"ל כל העשויה כ"ו. רש"י א' ק"ק.

הגהות הב"ח

א' גמ' ר' חאמי בר חנינא ואמר לה שמעיה דר' עקיבא כ"י חמסא אמר כשר הא מורדיין: ב' שם על גבי קרקע ונדמה כמי שפסחו:

מוסף רש"י

והילכתא תפילין לא בעי שרטוט. כן הלכה למס' מירגריס (מגילה י"ח.) מירגריס. שגרות צפי הכל (שמות ע).

